

آیت الله بهجت زنده است!

روحش زنده و یادش زنده است

حضرت آیت الله محمد تقی بهجت

خبر تلخ و شیرین درگذشت عالم دانای راز، عارف خدای آشنا، رهنمای راه یافته، عاشق بار یافته و پیرو دلباخته اهل بیت علیهم السلام، زخمی جانسوز بر نهاد دلها نهاده و انبوهی را در سوگی سترگ نشانده. باور کنیری از مردمان این بود و هست که او درگذشت، رفت و تمام شد. باور کنی سخت شکننده و به همان اندازه دور از صواب. چنین شخصیتی اگرچه مرغ جان از قفس جسم رها ساخت اما به یقین نمرود و نمی میرد و اساسا مردان حق را با مردن چه کار؟ باید گفت وفات کرده اما نه، رحلت، ارتحال و بالاتر از همه شهادت یافته است. آری شهادت!

حق دارید بپرسید چرا؟
و اینکه از کجا چنین می گویم؟
البته بر این گفته، سندی مستند و حجتی موجه دارم؛ از کسانی که سالهاست با وی دمساز و مانوسند و اکنون بیش از همیشه. چنین شخصیتی اگرچه مرغ جان از قفس جسم رها ساخت اما به یقین نمرود و نمی میرد و اساسا مردان حق را با مردن چه کار؟
روایتی در اینبار از امام عارفان و امیر مؤمنان علیه السلام بشنوید که می فرماید:
«والمیت من شیعتنا صدیق شهید؛ صدق بامرنا و احب فینا و ابغض فینا بذلک الله عز و جل (تاویل الآیات الظاهرة، ص ۱۴۲)»

مرده شیعه ما صدیق و شهید است از آن رو که امر ما را تصدیق و به خاطر ما دوستی و دشمنی نموده است و از این کار خود، خدای عز و جل را اراده کرده است.»

سندی دیگر نیز از فرمایشات گرانبار رسول مهر و رحمت، حضرت ختمی مرتبت نیز برایتان می آورم:
«هر کس با محبت آل محمد بمیرد، شهید مرده است، آمرزیده می شود، یا توبه و ایمان کامل می میرد، فرشته مرگ او را به بهشت مزده می دهد و قبرش زیارتگاه رحمت الهی می شود...» (محدثی، برگ و بار، ص ۵۹)

این را همه شنیده ایم و می دانیم که ایشان در طول حیات بهجت زای خود پیوسته سر ارادت بر آستان اهل بیت علیهم السلام داشت و دست توصل به دامنه شان در می زد.
می گفت و عمیقا به این گفته باور داشت که:

« از محبت اهل بیت (علیهم السلام) نباید دست برداشت، همه چیز توی محبت است، اگر چیزی داریم از محبت است. » [به سوی محبوب: ۱۲۲]

در خانه دلش جز محبت خدا و اهل بیت علیهم السلام راه نداشت.

این را هر صبح و شام از خدا تمنا می کرد:

«خدا کند این توجه و ارادت و محبت به اهل بیت (علیهم السلام) در دلهای ما باقی بماند و با محبت آنها از دنیا برویم. » [در محضر بهجت: ۱/۳۳۴]

و می بینیم که تیر این تمنا و دعا اینک به نیکویی به هدف اجابت نشسته است.

« محبت صادقانه این است که محبت مخالف در آن نباشد. هر کس به هر کدام از این چهارده معصوم (علیهم السلام) محبت داشته باشد، کارش تمام است. فقط شرطش این است که محبتش راست باشد. » [تکته های ناب: ۷۴]

او با این کهولت عمر، هر روز با نهایت ادب به محضر مقدس حضرت معصومه علیها السلام شرفیاب می گردید و با خضوع فراوان در برابر ضریح مطهر می ایستاد و زیارت عاشورای حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام را بر لب زمزمه می کرد

ضمیر ایشان با ولایت امیرالمؤمنین علیه السلام عجین بود و قلبش با ولای اولادشان خو گرفته.

زیارت عاشورای هر روزه، برپایی مجلس سوگواری امام حسین علیه السلام در هر جمعه، حتی در ایام کسالت و بیماری، زیارت پر رمز و راز بعد از طلوعین در مرقد و بارگاه امام زئوف، حضرت ثامن الحجج، علیه السلام، در ایام تابستان و... گواه روشن این مدعاست.

پس دریافتیم که ایشان مخاطب و مصداق بارز این گونه روایتهاست.

حال اگر آن کریمه نورانی را فرا یاد بیاورید که درباره شهداء می فرماید:

«... اَحیاء عند ربهم یرزقون» (آنان زنده اند، و نزد پروردگارشان روزی داده می شوند.) آل عمران/ ۱۶۹

آنگاه تصدیق می کنید که ایشان اگر چه از این سرای خاکی رخت بر بسته و به سرای ابدیت پیوسته است اما اینک از هر زنده ای زنده تر است. شادی روحش صلوات!!!!!!

هیئت منتظران حضرت مهدی (عج)/تویسرکان-همدان

<http://hayat-montazaran.blogfa.com/>

ahmadalvandi@gmail.com